

[Gottschalck-Hansen.]

hensyn til det private initiativ såvel som til den del af landets befolkning, der bor vest for Valby Bakke.

Lovforslagets idé er god, og den giver ikke anledning til bekymring, bortset fra at det i fantastisk grad er en bemyndigelseslov, hvilket måske nok kan give anledning til nogen ængstelse, ikke mindst når man betænker, at det er den højtærede kulturminister, der skal dirigere farten. Vi, der kender minister Bomholt, ved, at han er i besiddelse af en vældig dynamik, der stundom synes uden hæmninger. Som den digternatur, han er, bliver han let bytte for en frodig fantasie flygtige fantastier, der får det hele til at løbe løbsk.

Når jeg ved denne første behandling giver principiel tilslutning til lovforslaget, er det i håb om, at ministeren vil gøre min bekymring til skamme og administrere loven med sund, nøgtern, økonomisk ansvarsbevidsthed. Jeg vil være taknemlig, om ministeren allerede i dag, hvor vi står ved optakten til denne interessante lovgivning, vil give tilsagn om mådehold og forsigtighed, når loven engang bliver realitet.

Lovforslaget bygger stort set på den betænkning, der blev afgivet i december 1960 — i øvrigt den tredje teaterbetænkning, der er afgivet inden for de sidste 15-20 år. Det er sjældent, at betænkninger er særlig spændende læsning. Denne er det. Det har virkelig været både morsomt og interessant at fordybe sig i dette calypsofarvede værk og deri møde de mange vel motiverede grunde for det lovforslag, betænkningen har affødt.

Man foreslår det nuværende bevillingssystem bevaret og fraråder at lade teaterdriften overgå til fri næring. I og for sig er jeg mest tiltalt af tanken om fri næring for al teaterdrift, ganske på samme måde som mit parti sammen med partiet venstre — som det ærede medlem hr. Harald Nielsen ganske rigtigt betonedede det — meget stærkt er gået ind for fri næring med hensyn til biografdrift og en del af det høje tings medlemmer, også inden for de to partier, for fri næring med hensyn til radio.

Jeg kan erklære mig helt i overensstemmelse med de synspunkter, det ærede medlem hr. Harald Nielsen har givet udtryk for, men jeg erkender, at det med den tilskudsordning, som lovforslaget tilsigter, er nød-

vendigt, at vi har hånd i hanke med, hvem og hvor mange der skal nyde godt af statens subsidier. Det kan selvfølgelig godt ske, selv om teaterdriften overgår til fri næring, men skal statsmagten optræde som mæcen, må den selvsagt også være medbestemmende med hensyn til, til hvem og i hvilken udstrækning den økonomiske bistand skal ydes. Jeg vil dog som det ærede medlem hr. Harald Nielsen også mene, at vi kan komme tilbage til dette spørgsmål i det udvalg, der utvivlsomt bliver nedsat.

I den skriftlige fremsættelse omtaler ministeren ganske periferisk det forbud, der i § 5, stk. 3, nedlægges imod, at bevillingshavere driver teaterforlagsvirksomhed i Danmark. Jeg må tilstå, at jeg har svært ved at dele den bekymring, ministeren giver udtryk for. Hvad i alverden skulle det kunne gøre, at en bevillingshaver også driver teaterforlagsvirksomhed? De argumenter, der fremføres i betænkningen på siderne 168-169, forekommer mig ikke særlig overbevisende. Hvis der virkelig kunne konstateres misbrug af en sådan tosidet virksomhed, kunne man bare lade være med at yde tilskud fra statens side. Der står jo ingen steder, at det offentlige skal yde hjælp, men derimod at det kan gøre det. I øvrigt tror jeg ikke, at der vil fremkomme mange eksempler på, at bevillingshavere også driver forlagsvirksomhed, så den foreslåede bestemmelse synes jeg lige så godt man kunne stryge. Når jeg i det hele taget omtaler dette i virkeligheden ret beskedne spørgsmål, er det, fordi det indebærer et princip, som jeg føler mig lidet tiltalt af.

Jeg er ikke udelt begejstret for lovforslagets § 7, der omhandler den sikkerhed, der skal stilles af bevillingshaverne. I enkelte tilfælde, hedder det, kan sikkerheden stilles i form af en statsgaranti, og i så fald er det ministeren, altså ministeren for kulturelle anliggender, der suverænt afgør statsgarantiens størrelse. Det er, synes det mig, en temmelig stor bemyndigelse at give den højtærede minister. Jeg mindes jo, dengang Danmarks socialminister hed Julius Bomholt, hvordan denne socialminister med et pennestrøg udnævnte 6 partifæller, 6 socialdemokratiske folketingsmænd, til formænd for tilsynsråd under dansk åndssvageforsorg. Hvis en tilsvarende fremgangs-måde tænkes anvendt med hensyn til de